

Asim
Yadigar

DÜNYA

Nə sıgala, nə tumara ehtiyacı var,
Ha sıgalla, ha tumarla - kələkdi dünya.
İblislərə iblis kimi görünür elə,
Mələklərin gözlərində mələkdi dünya.

Atdan düşüb atlananlar düşəcək atdan,
Odda yanıb qovrulanlar qaçacaq oddan.
"Mənəm" - deyən çox kişilər çıxacaq yaddan,
Ələnəcək bircə - bircə, ələkdi dünya.

Bülbül kimi dil - dil ötər - dil çata bilməz,
Dəli - dolu dağ çayıdı - sel çata bilməz,
Tozanaqlı bir atlıdı - yel çata bilməz,
Hərdən yorğun bir qarıdı, ipəkdi dünya.

İskəndərtək zülmətlərə yol açanı var,
Rüstəm Zaltək meydanlarda qol açanı var,
Qocası var, cavanı var, dil açanı var,
Şair demiş: bəzən sərtli, kövrəkdi dünya.

Xeyir doğar, şər çıxarar yolların üstə,
Dilliləri dil çıxarar lalların üstə.
Vaxtsız tökər kallarını kalların üstə,
Çərxi tərsə fırlanan bir fələkdi dünya.

Söz deyirəm oyalayır sözüümü oyur,
Barmağını qoşa tutur - gözüümü oyur.
Əyiriləri başa çəkir, düzüümü oyur.
Qollarımı sarımağa beləkdi dünya.

Min fitnəsi, min feli var uymaq olmayır,
Özü qonaq - qaralıdı, qonaq olmayır.
Acısı da şirin dadır - doymaq olmayır
Dərd - səriylə balla dolu pətəkdi dünya.

Sənə, mənə dərdi tanış, kədəri tanış,
Dörd bir yana çapdığımız kəhəri tanış,
Ayl, günü, hər axşamı, səhəri tanış
Bərk tutmuşuq ətəyindən - etəkdi dünya.

Duyğusuzlar duya bilmir- duyğusu vardır,
Tanrı qurub, pozulmayan qurğusu vardır.
Ürək kimi döyünür o, vurğusu vardır,
Ürəkliyə, ürəksizə ürəkdi dünya.

ULU CAVİD

Ulu dünya, gidi dünya yenə də öz gərdişində,
Mələkləri öz işində, iblisləri öz işində,
Neçə - neçə mərd oğulu təngənəfəs at döşündə,
Bu da belə bir zamandı, bir dövrəndi, ulu Cavid!

Əyilməyən başı vurdu zamanənin sərt qılıncı,
Dərd üstünə dərd gətirdi namərdlərin dərd qılıncı,
Enəndə də başımıza enəydi kaş mərd qılıncı,
Ona görə dərdin böyük, bağrın qandı, ulu Cavid!

Cənnətini cəhənnəmə döndərənin özü hani?
Od oğlunu buzlaqlara göndərənin özü hani?
Səni taxtdan salan kəsin, endirənin özü hani?
Başdan - başa dünya özü burulğandı, ulu Cavid!

Sən ki göylər övladıydın, səmalardan enməz idin,
Əqidənən qulu idin, məsləkəndən dönməz idin.
Əbədiyyət günəşiydin, elə - belə sönməz idin,
Sən - günəşin yolun kəsən çən - dumandı ulu Cavid!

Boynu tükəndən nazik olub ədalətin, həqiqətin,
Əyimezlik simvoludur dəyanətin, cəsaretin.
Sonu yoxmuş cinayətin, sonu yoxmuş xəyanətin,
Məhəbbətin, sədaqətin bir ümmandı, ulu Cavid!

Bükülməzdir haqqın qolu - min bir yerdən bursalar da,
Xeyir şərə boyun əyməz min bir fitnə qursalar da,
Mərdlər mərdtək yaşayacaq lap boynunu vursalar da,
Bu özü də bir sınaqdı, imtahandı, ulu Cavid!

Biri enir, biri qalxır - nərdivandı həyat özü,
Söndürülən ocaqlar var, kül altında qalıb közü.

Gur işıqlı səhərlərə dikilibdi nurlu gözü,
Hər döyüşdən qalıb çıxan qəhrəmandı ulu Cavid!

Hansı yolla getmiş idin, necə gəldin - yoluna bax,
Kimlər yatır sənə qoşa - sağına bax, soluna bax.
Mişkinaz tək el anası, Ərtoğrul tək oğluna bax,
Cəfəkeşlər cəfəkeşi, o, Turandı, ulu Cavid!

Necə varsan elə qaldın - daha ötkəm, daha məğrur,
Əbədiyyət yolçususan qəlbində od, gözdə qürur.
Əyilməzlik simvolusan, qazancın bu haqqın budur,
Sənət yolun bir işıqlı kəhkeşandı ulu Cavid!

TÜRKÜN GÜCÜ

**Mən desəm ki, almanlar ağıllı millət-
dir, verin dünyanı almanlar idarə etsin,
milliyətcə alman olduğum üçün məni
qınayarlar, odur ki, deyirəm: "Dünyanı
verin türklər idarə etsin, çünki türklər
ən ədalətli və insafılı millətdir".**

HEGEL
Alman filosofu

Haqq, ədalət pozulur
dünyanın hər yerində,
Belə getsə qopacaq
dünya öz mehvərindən...
Zamanın ağırları
gah üzdə, gah dərinə,
Bu dərdlərin əlacı
türk oğlu türkdə ancaq,
Dünyanı dərdəndən, qandan
ancaq türk qurtaracaq!

Çalın-çarpaz dağ çəkib
dünyanın sinəsinə,
Zalımlar axıdırlar
su yerinə qan yenə,
Çoxu deyir: dünyanın
dərdi qalmayıb mənə.
Dünyanın dərdi, qəmi
hələ də qucaq-qucaq,
Dünyanı dərdəndən, qandan
ancaq türk qurtaracaq!

Haqq, ədalət deyirik! -
ədalət türkdə olur,
Hünər, qeyrət, cəsaret,
dəyanət türkdə olur,
İnsanlığa mərhəmət,
məhəbbət türkdə olur,
Əbədidir, sönməzdir
türkün çatdığı ocaq,
Dünyanı dərdəndən, qandan
ancaq türk qurtaracaq!

Min illərdir ucalır
dünyada türkün səsi,
Gündoğanla günbatan
türk yurdu, düşərgəsi,
Hər eldə, hər qitədə
oxunur türk nəğməsi.
Bu nəğmənin xalında
xoşdur həyat, yaşamaq,
Dünyanı dərdəndən, qandan
ancaq türk qurtaracaq!

Metesi, Atilası,
Tüymuru, Çingizi var,
Tarixin yaddaşında
türk möhürü, izi var,
Türk ədalət sevəndir -
öz hökmü, öz sözü var.
Atatürk, Heydər olub
yolunda işıq, mayak,
Dünyanı dərdəndən, qandan
ancaq türk qurtaracaq!

Türk qoymaz ki, kimsənin
haqqı yeyilə, itə,
Haqsızlıq cayır kimi
arta, hər yerdə bitə.
Tanrısın sevəndi türk,
səcdə eyləməz bütə.
Vüqarda, əzəmətdə
türk özü də dağdı, dağ,
Dünyanı dərdəndən, qandan
ancaq türk qurtaracaq!

Türk uyğur, qaraqalpaq,
qaqauz, türkmən, qazax...

Milyon-milyon türk oğlu
güvenibdir haqqa bax,
Adı ayrı olsa da,
soyları birdir ancaq,
Bir kökdən qidalanıır,
güc alır neçə budaq,
Dünyanı dərdəndən, qandan
ancaq türk qurtaracaq!

Dünya türkə qənim yox,
dost olsa, qardaş olsa,
Ağrı-acılarına,
dərdinə sirdaş olsa,
İnsanların qəlbinə
sevgi, məhəbbət dolsa,
Türk bütün insanlığa
açar xoş üzlə qucaq,
Dünyanı dərdəndən, qandan
ancaq türk qurtaracaq!

HƏR ŞEYİN SONU VAR...

Hər şeyin sonu var həyatda, gülüm.
Əbədi deyil ki, gülüş də, qəm də.
Belə qalmayacaq, quruyacaqdır.
Qəmli gözlərində görünən nəm də.

Gecəli - gündüzlü dünyamız kimi
Qəmin, sevincin də iki üzü var.
Ağlayan ömürlük ağlamayacaq.
Hər gün gülən kəs də bir gün ağlayar.

Bir azca kədər qat gülüşlərinə,
Sevinc payın olsun kədərində də.
Axşamlar günəşli səhəri düşün,
Gecəni unutma səhərində də.

Həyat var ilanının zəhərində də,
Zəhərdə qoşadır həyatla ölüm.
Sevincin bir ucu qəmə doğrudur,
Qəmin sonunda da sevinc var, gülüm.

Hər şeyin sonu var həyatda, gülüm.
Əbədi deyil ki, gülüş də, qəm də.
Gecəli - gündüzlü dünyamız kimi
Qəm, sevinc qoşadır üreyimizdə.

YOXDU

Bütün əzizlərimin əziz xatirəsinə

Bir vaxt necə bəxtəvərdim,
Xoşbəxtlikdə tayım yoxdu...
Ata, ana, qardaş sağdı...
...Ta onlarlı ayım yoxdu.

İpəkdi ana üreyi,
Oğul, qız idi gərəyi,
Sandığında gizlətdiyi
Əziz, şirin payım yoxdu...

Dərd sinədə düyün-düyün,
Hər şeye son qoydu ölüm...
Qabağına yüyürdüyüm,
Əmim , qoşa dayım yoxdu...

Nə küsdük, nə də incidik,
Yer biləndi böyük, kiçik...
Üç bacı, üç qardaş idik,
Kəsirdi...tam sayım yoxdu...

Ata, ana, əmi getdi,
Xala, dayı, bibi getdi,
Biçildi bir zəmi getdi,
Qardaşsız il, ayım...yoxdu...

Köcüb neçə dost-tanışım,
Eh... nə qaldı... nə danışım.
Dünyayla küsüm, barışım?
Yaşamağa hayım yoxdu...

BU QADIN SEVGISİZ NECƏ YAŞAYIR...

Elə bil ölübdü qadınlıq hissi,
Bir cansız bədəndir yeriyr elə.
Min yol dil tökürem, yalvarıram mən,
Susur, qara daşək kiryir elə,
Bu qadın sevgisiz neçə yaşayır?

Elə bil zəmanə adamı deyil,
Bir kəsə, kimsəyə yovuşmur niyə?

Nədir bu dünyada arzun, istəyin?-
Heç kəs bu qadından soruşmur niyə.
Bu qadın sevgisiz necə yaşayır?

Bilmirəm, köksündə ürəyi varmı,
Ya bir daş gəzdirir ürək yerinə?
Min bir söz deyirsən, bu qulağından
Alır, o birindən ötürür yenə,
Bu qadın sevgisiz necə yaşayır?

Üsyan eyləyirəm bu yerə, göyə,
Səsim nə yaxına, uzağa çatır.
Mənim bu gözələ bir sözüm yox ki,
Sadəcə erkim bir qınağa çatır,
Bu qadın sevgisiz necə yaşayır?

Dərdini bir dağa, bir daşa söylə,
Bəlkə dağ da, daş da mum ola bildi.
Od düşdü daşların soyuq qəlbinə,
Bəlkə daşlar belə qum ola bildi,
Bu qadın sevgisiz necə yaşayır?

Tanrım, bu qadını sən yaratmısan?
Bəs niyə köksündə ürəyi yoxdu.
Yoxsa daş qoymusan ürək yerinə,
Niyə bir arzusu, diləyi yoxdu,
Bu qadın sevgisiz necə yaşayır?

BİR GÖZƏL ƏYLƏŞİB ÜZÜ QİBLƏYƏ

Bir gözəl əyləşib üzü qibleyə,
Qiblemi səhv salıb ona baxıram.
Qorxuram görənlər qınaya məni,
Gah ona, gah da ki, yana baxıram...

Gözələ Mədinəm, Məkkəm demişdi,
Sanmayın Vaqif də səhv eyləyibdi.
Gözələ Məkkəmdə deyən şairi
Allahın özü də əfv eyləyibdi...

Sanmayın qiblədən üz çevirmişəm,
Qibleyə baxanın heyranıyam mən.
Tanrım bağışlayar günahlarımı,
Qible heyranının qurbanıyam mən...

Bir gözəl əyləşib üzü qibleyə,
O, qibleyə baxır, mən ona bu gün.
Elə heyran-heyran baxıram ona
Dünya da yadımdan çıxıb büsbütün.

Harda gözəl durub- o yer qiblədir,
Şairlər qiblesin tez tapıbdılar.
Qible deyildirsə gözəllər, onda
Şairlər haradan söz tapıbdılar?

Ey böyük Yaradan, keç günahımdan,
Qible də sənindi, gözəl də sənin.
Səcdəyə durmuşam yaratdığına,
Özün də, günahı nədir bəndənin?

YER ÜZÜNDƏ BELƏ GÖZƏL YOXDU, YOX

Yer üzündə belə gözəl yoxdu, yox,
Göydən enmiş mələkdir yoxsa o.
Gözəl qızlar vallah eylər pərəstiş,
Hansı qızın qarşısına çıxsə o.

Təbəssümü çiçək açıb üzündə,
Gözlərinin atəşində yanıram.
Bir əzizim, doğmam deyil dünyada
Niyə onu qəlbimə dost sanıram.

Onu görcək lal oluram elə bil,
Dil-dil ötən dilim susur, kiryir.
Min naz satır yeriyəndə yollara,
Baxın, görün nə naz ilə yeriyr!

Hər gülüşü, təbəssümü işvəli,
Nazı ilə bu dünyaya naz satır.
Cürətim yox bircə kəlmə söz deyim,
Üreyimi misra-misra oynadır.

Mən olaydım kaş bu gülün bağbanı,
Kaş bu gülü bağçasından dərərdim.
Əsməsəydi qocalığın yəlləri
Üreyimi bu gözələ verərdim.

